

weel noor mees pleelimata juulseta ja täis elu-
jõudu oli. — Kui teistiti oleksivad tema süda-
me tundmused olnud selle lahtise hana juures,
oleksivad rahu ja armastus wendasi täitnud! Aga
lahjetsemine ei suuda neljakümme aastat maha-
tustutada, et näitaks nagu ei oleks neid olnud,
ja lahjetsemine hana juures on üks õis, mis wilja
lootust oma sees ei lanna.

Kõwad pead, tarretanud südamed ei ole ühe
Kristiini mehe kohalised, ja see on küll tõsi; kui
teegi oma wenda ei armasta, teda tema näeb,
luida võib tema Jumalat armastada, teda tema
mitte ei näe. —

G. rahwale oli see rahuks, et Karl Weidner
mitte enne leppimist wennaga, ära ei olnud surnud.

Mida Karl Weidneriga arwati maha maetud
olema: waenlusi lahe wenna Weidneri wahel, see
näitas järsku jälle ärkama, inetumal näul kui
ilalgi enne. — Pea näitas, nagu ei võiks kaks
wenda Weidner üksteisega rahu pidada, kui piaks
iga hinna eest midagi pahandust ilmuma.

Nende pääwade sees, kus Karl Weidneri surmu-
teha kodu seisis ja maetud sai, ei olnud Ernst
ennast G. linnas näitanud.

Waewalt oli aga isa maha maetud, siis ilmus
Ernst jälle, lattenud ja kalsus ja käis linnas ter-
jamas, ühe uise takka teise taha, wana jõuka Karl

Weidneri poeg ja põllu-kodaniku wend alewist.
Ühes lähedas külas oli tema peawarju leidnud,
sealt tuli tema nüüd pääw pääwa lõrwas linna.

Kui Emil seda kuulda sai, tahtis tema häbi ja
wiha pärast meelt heita, ja kui Ernst õhta poole
tema majast mööda läks, siis pidas Emil teda
finni ja katsus teda ähwardamistega sundida,
mitte enam G. linna tulla. — „Kui Sina
minule nii palju raha annad, et mina jälle töö-
tuba asutada, ehk Amerikasse minna wõin, siis ei
tule mina mitte enam tagasi,“ ütles Ernst hirmu-
tates, „kui mitte, siis piab rahwas ennast weel
lana rikka ja terja-wenna üle rõõmustama.“ —

„Võib minu pärast lõppeda,“ wastas Emil,
„minul on see üks puhas, minu läest ei saa Sina
mitte punast pennigat.“

Ja need oliwad kaks wenda, kes ühe katuse all
elanud! — Aga wiist ei olnud nemad ilalgi üks-
teisega palwet teinud, sest kus mitte palwet ei
tehata, seal saawad südamed jeaks ja pead kaljaks.

„Tõug ei lahku tõust,“ ütles rahwas, kui
nüüd jälle kaks wenda üksteisest mööda läksivad,
nagu ei oleks nemad üksteist ilalgi tunnud.

Moore põllu-kodanikule tõusis küll wähest weri
palgesse, kui tema uulitsal ehk põllul oma wane-
mat wenda tulema nägi, kes pääw-pääwalt ikka
jügamamale langes ja hulka läks. Aga harjutus